

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

PÄIKESETÕUS HALF MOON BAYS

Romaan

Originaali tiitel:
Robyn Carr
Sunrise on Half Moon Bay
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mís tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Eva Nooni
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B10387520
ISBN 978-9949-82-651-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

ADELE Descaro ema suri just enne jõule. Adele tundis küll emast puudust, aga talle oli kergenduseks teadmine, et ema ei pea enam olema vangis kehas, mis keeldus teda teenimast. Sellest oli neli aastat, kui ema insuldi tõttu halvatuks ja kõnevõimetuks jäi ning suutis suhelda ainult silmade ja näoilme abil. Adele oli need neli aastat olnud tema põhihooldaja ja nüüd, kui Elaine oli rahu leidnud, võis ta oma eluga edasi minna. Kui ta ainult oleks suutnud meenutada, mis see tema elu oli.

Ta oli kolmekümne kahe aastane ja viimased kaheksa aastat olnud enamasti hooldaja. *Enamasti*, sest neli aastat oli Adele aidanud ka oma haige isa eest hoolitseda. Ema oli suure osa tööst ära teinud ja siis, paar kuud pärast isa surma, oli teda tabanud halvav insult. Julmast saatusepöördest muserdatud Adele oli loobunud oma osalise tööajaga töökohast kohaliku kõrtsi raamatupidajana ja end täielikult Elaine'i eest hoolitsemisele pühendanud. Koduvisiite tegev meditsiiniõde ja Adele'i hulga vanem õde Justine olid abiks olnud. Justine oli õest tegelikult kakskümmend aastat vanem, ta oli viiskümmend kaks.

Adele oli õnnelik, et oli ema eest hoolitsemise oma elus esikohale seadnud, aga ta oli teadlik, et oli seda tehes andnud endale võimaluse oma elu eest peitu pugeda, iseenda kasvamist edasi lükata ja oma unistused ning ihad käeulatusest väljas hoida. Nüüd oli tema võimalus. Ta elas majas, kus ta oli üles kasvanud, tal oli väikelinnas sõpru ja aega teha seda, mida süda ihaldas.

Edukas Silicon Valley äriõiguse jurist ja kahe teismelise tütre ema Justine ei saanud nii palju aega panustada, seega oli ta tasunud Elaine'i hoolduskulud ja võimaldanud Adele'ile tagasihoidliku sissetuleku. Ta oli igal teisel pühapäeval Elaine'i juures olnud, nii et Adele sai natukenegi vaba aega.

Tõsi oli, et viimased neli või tegelikult kaheksa aastat, kui järele mõelda, oli Adele fantaseerinud, kuidas ta ümberkehastub, kui aeg käes. Nüüd, kui see oli käes ja saabunud tüüpilised Vaikse ookeani piirkonna külmad vihmased talvekuud, mõistis ta, et tal polegi veel plaani.

Adele oli katkestanud inglise kirjanduse magistriõpingud Berkeleys ja koju tulnud, kui isa haiglast välja sai. „Et abiks olla,“ oli ta emale öelnud. Tema isa Lenny oli töötanud Half Moon Bay kooliringkonnas varustuse hooldeülemena ja õnnetult kukkunud, üritades auditooriumi laes ventilatsiooniava korrastada.

Kuid kattis kogu tema keha kips, tal oli mitu seljaoperatsiooni ja ta oli aastaid venitusaparaatide all või ratastoolis. Aga kõige hullemad olid valud ja isa muutus kangetest valuvaigistitest sõltuvaks.

Adele'i ema vajas abi, see oli tõsi. Aga sellest hoolimata oleks Adele võinud õpinguid jätkata. Aga Adele'il oli üks teine probleem. Ta armus ja jäi rasedaks – kogemata. Tema lapse isa last ei tahtnud, nii et lisaks rasedusele vaevas Adele'i ka murtud süda. Ta oli kavatsenud lapse üksinda üles kasvatada, aga tekkisid komplikatsioonid, laps sündis surnult ja tema niigi murtud süda purunes täielikult. Turvaline kodu oli pelgupaik, ehkki invaliidist isa seisukord heitis sealsele elule varju.

Siis, otsekui rõhutamaks fakti, et ta polnud veel valmis oma eluga edasi minema, tabas ema insult.

Ja siin ta nüüd oli, ilma mingisuguse plaanita. Ta vaatas köögiaknast välja. Half Moon Bays oli märtsi algus ja rannas lasus keskpäevani udu. Tunne oli selline, nagu kulgeks elu tihedas pilves. Adele'il

polnud vähimatki motivatsiooni. Ta söi köögis üksinda kraanikausi juures seistes pappkarbist poest ostetud läätsesuppi. Tal oli seljas helelilla šenillhommikumantel ja ta oli rinnaesisele suppi tilgutanud. Ta ei kavatsenud varakult magama minna, ta lihtsalt polnud võtnud vaevaks täna riidesse panna. Ta oleks võinud veeta päeva suurepäraseid raamatuid lugedes või veel parem, eluplaani visandades. Selle asemel oli ta terve päeva diivanil vedelenud ja „M*A*S*Hi“ kordusi vaadanud.

Ta oli kuude kaupa diivanil maganud. Tema ja diivan olid nagu üks. Ema viimastel päevadel oli ta tihti diivanil maganud, et öösel tema lähedal olla. Adele'i magamistuba oli vaevalt enam kui riietusruum.

Uksekell helises ja ta vaatas toiduplekke hommikumantlil. „Suurepärane,“ ütles ta. Ta võttis veel lusikatäie suppi ja läks ukse juurde. Ta piilus välja. Ukse taga seisis Jake Bronski, ilmselt tema kõige lähedasem sõber. Ta tõstis valge koti, et Adele näeks, et mees oli talle midagi toonud. Adele avas ukse.

„Tere, Jake. Anna andeks, ma hakkasin just välja minema...“

„Muidugi,“ ütles mees sisse astudes. „Sind kutsuti vist pidžaama-peole, mis?“

„Jah, juhtumisi on see tõsi,“ vastas Adele hädiselt.

„Noh, sa näed suurepärane välja nagu tavaliselt. Paned ehk midagi *vähem* mugavat selga, kuni ma laua katan.“

„Hea küll, kui sa lubad, et ei hakka kööki koristama,“ ütles Adele. „Mind ärritab, kui sa seda teed.“

„Keegi peab seda tegema,“ vastas mees. Siis naeratas ta naisele. „Mine nüüd.“

„Hea küll, aga kunagi peab see lõppema,“ ütles Adele, ehkki tal polnud erilist soovi, et see lõpeks.

Ta läks oma tuppa, kõige suuremasse magamistuppa. See oli olnud tema vanemate tuba, kuni nad mõlemad haigeaks jäid ja

muutsid alumise korruse ainsa magamistoa, mille juures oli vannituba, haigetoaks. Neil vedas, et isa oli majas veidi enne oma õnnetust remonti teinud, sest sellistes vanades majades ei ole tavaliselt esimesel korrusel ruumikat vannituba.

Võib-olla sellepärast oligi Adele'il raske oma voodis magada – see oli olnud tema vanemate voodi, kui nad veel terved ja õnnelikud olid.

Ta võttis riidest lahti ja läks duši alla. Jake oli niigi palju ära teeninud. Ta kuivatas fööniga oma lokkis juuksed ja otsis puhtad teksad. Muidugi oli ta sedasorti naine, kes leinates pigem kaalus juurde kui alla võttis. Kuidas on see võimalik, et ta suudab vaevalt neelata, aga ometi võtab juurde? Ta ohkas, sikutas ebamugavalt kitsad teksad jalga ja pani huultele läiget.

Kui ta tagasi läks, nägi ta, et köök on koristatud ja laud kaetud kahele, alusmattide, ilusate nõude, veini- ja veeklaasidega. Jake oli toidu koguni vaagnatele sättinud: steigid, Caesari salat, peekonitükidega rohelised oad. Letil oli kaks tublit tükki juustukooki, marjad kaunistuseks. Veinipudel oli lahti tehtud ja hingas.

„Su ema ei tule?“ küsis Adele.

„Telekas on „Tantsud tähtedega“,“ ütles Jake selgituseks. „Mida sa täna tegid?“

„Suurt ei midagi,“ vastas naine.

Jake tõmbas tema jaoks tooli laua alt. „Addie, oled sa mõelnud sellele, et kellegagi rääkida? Professionaaliga? Ma arvan, et sul võib depressioon olla.“

„Sa arvad, et keegi suudab mulle rääkida, et see pole nii?“ küsis Adele naljatlevalt.

„Mis siis, kui sul on ravimeid vaja?“

„Jake, mu ema suri just!“

„Ma saan aru,“ ütles mees. „Aga paar viimast aastat olime rääkinud sellest, mida sa teha tahad, kui sul enam kohustusi pole.“

„See on tõsi, aga ma ei tahtnud, et ta sureks! Ja ma arvan, et antud olukorras on mu lein normaalne.“

„Täitsa nõus, aga sa hakkad erakuks muutuma. Sa oled vaba, et endale elada. Viimaks võid sõpradega kokku saada, väljas käia, asju teha.“

„Sa tahad öelda, et ma võin seda märga külma ilma nautida? Ehk on mul rohkem motivatsiooni, kui päike välja tuleb.“

„Sul oli pikk nimekiri asjadest, mida sa kavatsesid teha. Ma ei suuda isegi meenutada...“

Adele mäletas. „Ma kavatsesin majas remonti teha või vähemalt sisustust uuendada, et see müüki panna, otsida endale šiki väikese korteri, kust avaneb kaunis vaade, lõpetada õpingud, Bradley Cooperiga kohtamas käia...“

Jake naeratas. „Remondi juures võin abiks olla,“ ütles ta. „Nende tööde jaoks, mida ma teha ei oska, võin sulle sobiva inimese leida. Oled sa viimasel ajal Justine'i näinud?“

„Nüüd, kui mul tema abi emaga vaja ei ole, ei näe ma teda kuigi palju,“ ütles Adele. „Ta tõi tüdrukud pärast jõule paar korda siia.“

„Ta peaks rohkem pingutama,“ ütles Jake kulmu kortsutades.

„Sama hästi võiksin ma San Josesse talle külla minna. Selles suhtes ei ole ta ainus.“

„Ma arvan, et ta ei saa aru, kui väga sa teda vajad,“ märkis Jake.

„Noh, me ei ole lähedased. Me oleme perekond. Kui me poleks perekond, ei oleks me iial sõpradeks saanud. Me oleme täiesti erinevad.“

„Seda ütlevad paljud õed-vennad üksteise kohta. Mina ei ole ka Martyga lähedane. Kui ta pidevalt rahahädas ei oleks, ei kuuleks ma temast iial.“

See on neil ühine, mõtles Adele, aga põhjused väga erinevad. Marty, lühend Martinist, oli Jake'i noorem vend. Ta oli kaks korda abielus olnud, tal oli kahest abielust kolm last, nüüd elas ta koos kallimaga ega suutnud oma suurt peret kuigi hästi üleval pidada.